

ВАСИЛЪ ДРУМЕВЪ

Броятъ 2 лв.

Год. I.

Просвѣтно-литературенъ листъ на Шуменската мъжка гимназия „Василъ Друмевъ“.

Лунна балада.

Отъ кули древни, разрушени,
де старъ, забравенъ блѣнъ стене,
една следъ друга слизатъ сѣнки
на черни цвилещи коне.

Тѣ слизатъ долу и се спиратъ
предъ тиха, лунна равнина,
дочакватъ се, на купъ се сбиратъ
и литватъ съ луда бързина.

Кънти нощта отъ тропотъ конски,
срѣднощни конници летятъ
и златни шлемове и брони
далечъ по лунний пѣтъ искрятъ.

Следъ дългъ устремъ подъ луната
на черни цвилещи жребци
тѣ спиратъ дружно въ равнината
предъ свѣтнали въ нощта дворци.

И влизатъ тамъ въ блестящи зали,
предъ таенъ идолъ слагатъ мечъ
и свети, тайни идеали
припомватъ въ горда, грѣмка речъ.

Тѣ тамъ пируватъ до когато
пѣтель назадъ ги отзове,
и пакъ политатъ въ тишината
назадъ къмъ кули — гробове.

И всѣка лунна нощъ тѣ слизатъ
отъ свойтъ синкави скали,
отсѣдатъ дружно предъ дворцитѣ
и тамъ пируватъ до пѣтли.

Голгота.

Исусъ издѣхна. . . Злъчно се изсмѣ тъмата,
и грѣмко възликува гордиятъ престолъ;
като порой следъ буря слѣзе въ долината
народъ — тѣлпа — пиянъ, развратенъ, полуголъ.

Той слизаше честитъ, че днесъ разпна тогова,
когото вчера още любѣше; безкрай
и че за жажда люта даде му отрова,
надсмѣ му се и плю на неговия рай.

Той слизаше пиянъ, пороенъ и безсвесенъ
къмъ каменнитѣ порти на голѣмий градъ;
и глѣхнеше далечъ пияна, дива пѣсенъ,
и ни душа не върна погледъ на назадъ.

* * *

Въ гърди трептѣше край честитъ.
Бичуванъ отъ рже судени,
по тежкъ пѣтъ го носихъ скритъ,
покривахъ го съ гърди ранени.

Но щомъ гърдитъ си отворихъ,
и блесна моятъ край въ нощта,
нечаканъ ударъ ме събори,
и гнѣвъ ме стѣпка въвъ калѣта.

Азъ пакъ се върнахъ въ самота
съсъ нови рани на гърдитъ,
и стана моя край мечта,
мечта и зовъ на далнинитѣ.

На другия бръгъ.

Жиѣтя въ свѣтлитѣ градини
на горда, свѣтла самота;
далечъ задъ кули модросини
гърми морето на свѣта.

До тебъ отъ него самота,
до твоитѣ дворци кристални
азъ виждамъ арки триумфални
и пѣтя на една мечта.

Кр. Кърджиевъ

„Обречената“.

Четейки разказа на Соня Манолова въ вѣоб-
ражението ми пластично изпъкнаха и ясно се очер-
таха 4 мили образа, проникнати съ прекрасна ху-
дожествена замисль, изразени съ точенъ и сравни-
телно ясенъ стилъ, облѣчени въ красива словесна
форма, изобщо творчески възсздадени. Стилътъ
страда малко отъ прекалена символика.

Казахъ, 4 образа дѣлятъ мегданъ въ разказа
„Обречената“: образътъ на „мрачната богиня на
нощта“, на която „целувката прие като чародеенъ
балсамъ за непозната болка“; образътъ на „вѣчно
движущия се народъ, на тазъ тѣлпа, която се нико-
га не изморява да върви главолмно къмъ непоз-
натия, но властенъ привлѣкателенъ хаосъ на безум-
ното веселие или неизвестна скръбъ“; образътъ на
„Обречената“, която лежи самотно и „безропотно
смирена по своето легло“, и най-после загадочнитѣ

сѣнки, рожба на „величави, отпаднали, загубени въ
своя пѣтъ тѣлпи“.

Първиятъ образъ е кумиръ и оракулъ за „Об-
речената, на когото тя се моли съ „плачевъ стихъ“
да ѝ разкаже за „топлото упоение на великия жи-
вотъ, за младостта, тази чаровна царица“, отъ ко-
гото иска разгадката на своята безпредѣлна болка,
за да „стопли измръзналото ѝ сърце съ свежия
лѣтъ на живота“.

Макаръ, обаче, да е толкова голѣмъ този об-
разъ за нея, все пакъ тя не му се отдава безраз-
сѣдно, а съ смѣлостта на непобедимъ герой заяв-
ява, че туй, което „богинята на нощта“ ѝ носи отъ
шумната улица, тя го е узнала отъ другъ свѣтъ —
отъ свѣта на чиститѣ си преживѣвания, незасегна-
ти отъ калѣта на улицитѣ.

Въ втората часть на разказа символиката е
още по голѣма. Вѣроятността да се изтъкува не-
точно е доста голѣма.

„Богинята на нощта“, подгонена отъ дрѣзка-
та свѣтлина на електрическитѣ лампички на шум-
ната улица, намира радушенъ приемъ въ стаята на
„Обречената“. Блѣсъкътъ въ стаята ѝ почва да ос-
вѣтлява и привлича тѣлпитѣ, които се носятъ въ
безумния танецъ на живота, или, както много по-
егично се е изразила авторката: „въ огнени рже
тя (богинята на нощта, обречената) влачеше тѣл-
пата вжтре“. Стаята на „Обречената“ възраства до
спомень на храмъ, къмъ който стремежливо тичатъ
нечиститѣ богомолци, привлѣчени отъ божествена
та свѣтлина, която се излъчва отъ душата на „Об-
речената“. Но тази тѣлпа напуста се натиска да
влѣзе, защото никога нѣма да ѝ се отворятъ вра-
титѣ на красотата, чистотата и искреността, чисто
въплотение е „Обречената“ — Върѣдъ тази тѣлпа
се раждатъ сѣнки, които бродятъ около нея и ѝ се
молятъ, но тѣхната молба е „като една въздишка,
отронена отъ бурята“ — Тѣзи сѣнки постепенно се
преплитатъ, сплотяватъ се въ „огромно чудовище“,
което по силата на природнитѣ закони ще трѣбва
да обхване въ своитѣ прегръдки и Обречената.

Дано тѣзи блуждаещи сѣнки се сплотятъ не
въ чудовище, отъ каквото се страхува Обречената,
за което има пълно основание, а да се слѣятъ въ
единъ свѣтълъ образъ съ ангелска душа, отнемай-
ки половината отъ лжчитѣ на „божественото от-
кровение“.

А. К., курсистъ.

I.

Сълза.

Сълза —
Недоизпѣта пѣсенъ
На много скръбни дни.
Сълза —
На изгрѣва чудесенъ
Предвестница си ти.
Сълза —
На чезнещата младостъ
Знамение тжжовно.
Сълза —
Дете на тиха радостъ,
Купнение чаровно

II.

Сребриста се вълна въвъ бръгъ разби,
Съ брилантни капки нѣжно го покри.

Следъ нея друга бързо долетѣ
И звучната си пѣсенъ тукъ допѣ.

Така за мигъ изчезватъ кратки дни
Като разбиги вихрени вълни.

Хесапчиева Лила, ученичка отъ IV кл.

Въ рѣзжана.

Криле да ѣмахъ, либе ле,
Гори бихъ миналъ, долини,
При тебъ да дойда, либе ле,
Подъ ваштѣ цвѣтни лозини.

Тамъ, де се лѣятъ, разливатъ
Водитѣ бистри, пѣнливи,
И сутринъ лжчи огрѣватъ
Цвѣтята росни, сѣнливи.

Да седна тамо, почина
На китни треви зелени
Въвъ вашта красна градина
Следъ толкозъ жалби дѣлени.

И като стѣя, унесенъ
Въвъ твойта хубостъ чаровна,
Да ми запѣшъ ти пѣсенъ,
Любовна пѣсенъ тжжовна.

За нашта чудна рѣзжана,
За нашта горка сждбина,
Сждбина, пуста поржжа —
Съ тжга да ходя въ чужбина.

Прощавай, либе, прощавай,
Цвѣтя бери си въ градина,
На други китки подавай —
Въ чужбина азъ ще загина.

П. Георгиевъ, ученикъ отъ VI кл.

Излетъ до „Мургащъ“

Бѣше прекрасна майска сутринъ, когато четири
души, снабдени съ необходимитѣ туристски при-
надлежности за едно по продължително пребивание
въ срѣдъ природата, се отправихме за въз-
пѣтия въ народнитѣ ни пѣсни върхъ „Мургащъ“. Свежиятъ утриненъ вѣгъръ, наситенъ съ благоухан-
ната миризма на туко що раззеленѣлитѣ се дърве-
та, ни караше да забравимъ умората, придобита
отъ продължителното изкачване по първия спускъ
на Стара планина, който отдѣляше отъ нашия по-
гледъ обекта на нашия туристски стремежъ. Подпи-
райки се здраво на туристкия си бастунъ, изпре-
варилъ другаритѣ си на дайсетина метра, азъ
крачехъ съ бавни крачки къмъ гребена, който от-
стоеше вече на не повече отъ стотина — двеста
метра. И ето следъ единъ завой азъ и дру-
гаритѣ се озовахме на една полянка, намираща се
на самия планински гребенъ.

Мжчно може да се опише оная прелестна
картина, която се откри предъ очитѣ ни. Погле-
дѣтъ се рѣеше наоколо, спирайки се на нѣкой за-
къснѣлъ минухаръ или на нѣкоя висока, навдесила
се надъ дълбока пропасть, скала, докато най-после
съ възхищение се спрѣ на царствено изправилия
се Мургащъ, обкржженъ отъ по-низки хълмове,
които сѣкашъ бѣха неговата свита. На самия върхъ
на Мургащъ се издигаше тригълна пирамида, но
отъ тука тая човѣшка украса изглеждаше жалка,
нищожна въ срѣдъ грандиознитѣ размѣри на всичко
наоколо: върхове, пропасти, просторъ. Съ мжка
най-после трѣбваше да отдѣлимъ погледа си отъ
тази прекрасна гледка, защото времето бѣше на-
преднало, а кладенчето, дето щѣхме да обѣдваме,
бѣше още далече.

Следъ продължителната почивка, презъ която
подкрѣпихме силитѣ си съ сухата храна, която по-
сѣхме въ раницитѣ си, ние закрчихме наново на-
предъ. Отначало пѣтитѣ лжкатушеше поединъ лекъ
наклонъ, но отъ „Зла поляна“ той вземаше полу-
отвесна посока. Никой не нарушаваше царещото
по тия мѣста безмѣлвие. Всѣки отъ насъ, устре-
милъ погледъ напредъ, крачеше бавно, като се
силѣше да преодолѣе умората, която го завладя-
ваше все повече и повече. Това възлизане трая
повече [отъ два часа, и най-после, къмъ залѣзъ—
слънце, ние бихме на върха. „Здравей, славни
Мургащи! Идемъ ти на гости съ крилата на твоитѣ
орли!“—се провикна единиятъ отъ другаритѣ и,
забравилъ всѣкаква умора, затърча, за да достигне
първа тригълната пирамида и отъ тамъ да поз-
драви роднитѣ балкани. Изкачили върха, предъ
насъ се разгъна вълшебна гледка, която ни изпълни
душитѣ съ възторгъ, който бѣше причината
да почувствуваме по нѣколко сълзи на очитѣ си; И
нѣкаква невидима сила ни караше да дадемъ из-
разъ на чувствата, съ каквито бѣха преизпълнени
душитѣ ни въ този моментъ.

Отъ югъ Родопитѣ, отъ западъ Ватоша, а отъ
изтокъ Стара планина се изстѣпваха срещу този
великъ гигантъ, на който бѣхме ние и който, раз-
стѣлѣлъ на широко снага, сѣкашъ бѣше като стражъ
надъ изнурената ни и онеправдана родина. И азъ,
опрѣнъ на пирамидата, впилъ погледъ тамъ далечъ
на югъ, неволно промѣлвихъ думитѣ на поета:
„Българийо една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ, и
твойто име, майко, катъ мѣлаѣха, умираха безъ
страхъ“.

Ив. Попивановъ, уч. отъ VII кл.

Есенни скици.

1.

Надъ равнинитѣ вѣгъртъ бездомникъ писка и
раздухва студени, есенни мъгли.
Презъ тѣхъ разсипва дѣждъ стрели.
Красавицата нощна—нѣжно и тжжовно се усмихва...

Надъ мократа земя блестятъ милиони бисери сълзици,
И локвички — огледалъ;
Навредъ следитѣ отъ кола
По калний, междуселски пѣтъ блестятъ като
сребристи жици . . .

Долече гаснатъ свѣтлинкитѣ въ нѣкое бедняшко село
И тихичко, като на сънъ,
Долита отъ звънчета звѣнъ
И пѣсенъта на колелата на кеврани закжснѣли. . .

2.

Надѣртатъ рой лжчи презъ листи разноцвѣтни,
Ожпани въвъ утринна роса,

Във сѣнчестия дворъ, потъналъ въ сѣнь,
Запазилъ толкозъ спомени за мене свѣтли . . .

Въ градинката, предъ мойтъ весели прозорци,
Прекрасни есенни цѣття
Разсипалъ е септемврий, съ щедростта
На цвѣтний май, изъ своята кошница (разтворена

Вѣчнозеленъ бръшлянъ се вие край чешмата,
Коя всрѣдъ двора тихичко шурти
И нѣжни чудни приказки шепти—
Виси надъ нея съ сочни гроздове лозата . . .

Роякъ врабчета ранобудни съ шумъ прехвъркватъ,
И чуруликане изпълва цѣлий дворъ;
Но скоро стихва веселията хоръ,
И пакъ вѣлшебна тишина навредъ настъпва . . .

На своята стаичка прозоритѣ разварямъ—
Нахлува въ нея утринъ лъхъ студень.
Азъ дишамъ свежий въздухъ ободрень
И чувствамъ, какъ наново съ слънцето се рождамъ...
(Синъ - синчець, ученикъ VI кл.)

Конвой.

Нощъ тиха, ясна, звездна
Надъ морната земя цари,
Мъгла сребриста, ледна
Покрива дѣлове, гори.
Ни звукъ ни шумъ се чува—
Мълчи и морниятъ балканъ,
Сърдце му не бушува,
Седи саминъ, безчувственъ, нѣмъ.

Нощта преваля вече.
При долния ей тамъ завой
На буйното поточе
Задава се голѣмъ конвой.
На, ето приближава;
Долитатъ смѣхове и шумъ,
Лети безумна врѣва
По дрѣмещия вече друмъ.

Нощта преваля вече,
Изгрѣва, идва новий день.
Дочува се далече
Изчезващъ моренъ тропотъ, звънъ.
Лети ей тамъ далече
Задъ стрѣмния гористъ баиръ
Конвойатъ моренъ вече,
Отнисящъ съ себе своя миръ.
Здравко Михайловъ ученикъ отъ Опитното училище.

Славка.

(Преводъ)

Съ другаря си попаднахме за нощуване у
единъ добъръ домакинъ на край селото.
Гостолубивата домакиня ни дочака и прие
радушно, па отведнажъ ни попита:

— Синко, гладни ли сте?
— Не сме, стрино, гладни, ами сме уморени.
— Азъ съмъ вече приготвила за спане. Елате,
синко, подире ми.

И ни отведе въ гостната стая.
Гледайте само да не сънувате лоши сѣнища.
Сладко спете! . . . Тукъ обикновено спи наша
Славка, ала кога имаме госте, тя отстъпва стаята
си тѣмъ.

Рече и излѣзе. Останахме двамина.
Погледнахме се единъ други, а после огледахме
стаята.

Значи, ето ни посрѣдъ хранилището на сел-
ската девойка.

— Славка! — рече другарятъ ми.
— Хубаво име.
— Може би майка ѝ я зове така на галено.
Нека отдѣхнемъ малко тука въ Славкината
стаичка!

Какъ всичко тукъ мирише на хубавъ! Какъ
всичко е чисто, па бѣло, измазано като снѣгъ!

Стаичката е почти низка и тесна. Дветѣ малки
прозорци, които гледатъ къмъ градината, бѣха още
отворени, ала бѣха завесени съ бѣли завеси. Между
прозорцитѣ на най личното мѣсто бѣше окачена
иконата на свети Георги изобразенъ; какъ поваля
ламата — безъ съмнение, иконата на защитника
на дома и на семейството на нашия домакинъ.
Предъ иконата, на голѣмишка маса, застлана съ
бѣла покривка, прѣцѣше кандилце.

Поставенъ въ рамка, лошо изобразенъ на
хартия, бѣше окаченъ на друго мѣсто образътъ на
Божията Майка. Подъ тоя образъ бѣше прикрѣпена
картинка, на която бѣха нарисувани сърце, котва
и кръстъ — значитъ на вѣра, надежда и любовъ,—
и която очевидно произхождаше отъ обвинитѣ на
нѣкои купени сладкиши, на всѣки случай, миль
спомень на младата домакиня, която изпжихме
изъ нейната рождена стая, — спомень отъ мона-
стирския сборъ презъ миналата, може би, година.
У кѣтовѣтъ отъ дветѣ страни на прозорцитѣ по
единъ одъръ, а между одритѣ до стената дълго
седало, боядисано съ разни бои. Задъ вратата висѣ
празничната премѣна на гѣлжицата на нашия
домакинъ; всичко тукъ е приготвено, та само тя
да се облѣче, па да прѣпне между другаритѣ си.
Между печката въ срещния кѣтъ и одра шаренъ
ковчегъ, въ който безъ съмнѣние бѣха дарознитѣ
дрехи на момата на нашитѣ домакини — цѣлата
зестра на носителката на онова поетично име, което

чухме. Горе между гредитѣ лъжичникъ, въ който
се виждаха лъжици, ножове и вилушки. Да спомена
още шкафа и на него нѣколко шарени чаши, въ
чашитѣ по една дуля и жълта боровинка—и всичко
съмъ изрепиль, що можеше да се види въ това
моминско светилище.

Ала онова нѣщо, което обзема людския човѣкъ,
когато влѣзе въ такава стая, оная тиха тържестве-
ностъ и тържествена тишина не мога да опиша.

Между тия зидове бѣха скрити най тайнитѣ
въздишки на девическитѣ гърди. Между тѣхъ сж
се явявали ония сладки сѣнища, които сж облажа-
вали девойката отъ времето, когато е почнала сама
да кждри плеткитѣ си, та да оная часъ съ всичкитѣ
ония разнообразни чувствувания, що ще се поро-
дятъ въ нейната млада душа и неопитно сърце,
когато я китени свати поведатъ предъ честнитѣ
двери, та предъ Бога и предъ свѣта да признае
на своя избраникъ онова, що дълго и отъ сама
себе си е тайла. У тая стаичка е затупало онова
сладко тихо девическо сърце, кога прѣвъ пѣтъ се
осетило оковано отъ непознатия миль, огненъ
погледъ на нѣкой си . . . Нѣкой си, който не ѝ
е рода, ала . . . Тука, предъ иконата на свети Ге-
орги, великия мжченикъ, въ срднощната самота
сж шѣпнѣли руменитѣ устица слова, що ги е сър-
цето само подсказвало, разтреперало се отъ първата
тайна, защото за невинното моминско сърце първата
любовъ е тайна. Не я тай то отъ мисль, че навѣрно
ще трѣбва да я тай, а защото нему е тя така не-
изказано мила, така сладко тжжна.

Таква мисли тогава случайно се породиха въ
мене, мисли възторжени, ергенски, разхубавени отъ
ученическото родолюбие, всрѣдъ ония четири зида,
подъ схлупения покривъ на селската кжщица, въ
стаята на селската девойка.

— Запсми, какво ще сънувашъ.
Отворихъ вратъта да повикамъ домакинята.
— Стрино, моля те събуди ни утре преди
изгрѣвъ слънце

ще ви събудя. Лека нощъ!
— Лека нощъ!
Отиде си.
— Искашъ ли да затворя прозорцитѣ?
— Не. По-добре е така.

Легнахме. Едва се намѣстихме на високитѣ
постелки. Ама колѣнетѣ не смѣемъ да свиетъ,
защото ведната бихме се ударили о низкия таванъ
— Така спѣ султанътъ въ Стамболъ.

— Когато видѣхъ отънѣ кжщата, бѣхъ почналъ
да се съмнявамъ, дали ще има, кжде да преспимъ
Замълчахме.

Другарятъ уарѣ главата си у възглавницата и
заспа.

Азъ не можахъ. Не мога да заспя, а, уморенъ,
не мога и да мисля.

Разкошенъ миризъ нахлува съ лекия вѣтрець
презъ отворенитѣ прозорци, а дяволитѣ славей нѣ-
кжде далечъ бѣше разстлалъ, па преплита сега съ
вѣтреца своята пѣсень.

Тѣмко се занесохъ да заспя и нѣщо зашумѣ
подъ прозореца. Станахъ и погледнахъ навънъ.

На прозореца се била прилѣпила нѣкаква
пеперуда, която сега се удари о пречкитѣ и падна
въ градината.

Пакъ тишина. Само понѣкога зафѣфле по-силно
вѣтрецътъ и пакъ нахлуе въ стаята планин-
скиятъ миризъ и славениятъ гласъ

Ала отведнажъ нѣщо зашумѣ като по напредъ
Чувамъ шепотъ. Навострихъ ухо да прислушамъ.
Наистина, шепотъ!

Станахъ на прозореца и погледнахъ иззадъ
завесата въ градината.

Край потжквания грахъ забележихъ две чо-
вѣшки фигури.

Взрѣхъ се по-добре.

Да ли е той? Действително, той ли е? Наши-
ятъ войникъ — съпжтникъ изъ пѣтя презъ вче-
рашния день, — Радой, който сжщо отиваше на
монастира? Той е наистина!

А оная женска фигура, която стои до него,
па се държатъ за ржце?

— Колко ми е драго, че си дошълъ, Радойе!
— загука тя.

— Нима бихъ могълъ да допустна, што моя
та Славка (. . . аха, тя е! Славка! . . .) утре да
бжде сама тамъ, дето ще бжде толкова свѣтъ—го-
ворѣше той.

— Не бихъ и отишла, ако ти не бѣше дошълъ.

— А мене каза Живка Каменченката, че нѣ-
кой изъ Каменица се готвилъ утре да говори съ
тебе.

— Радойе, не вѣрвай, злѣбни хора сж, които
говорятъ така. Тѣ добре знаятъ. . .

Не мога всичко да разбера.

— Ще те дочакамъ утре на съмване при рѣ-
ката. А ти гледай, та подрани. Докато сестра ми
дойде за тебе, да си готова.

— Знаешъ ли, колко време още ще си войникъ?
— До наесень!

— Боже, проточило се е това лѣто като глад-
на година. Едва ще чакамъ да оберемъ. . .

Радой разпери ржце да я прегърне, ала мо-
мичето се изви и изплѣзна.

— Що си така лукава?

— Не е хубаво преди вѣнчило. Когато дойде
време, ще бжде по-сладко, — защити се Славка,
засмѣ се, па поскочи — Лека нощъ!

И избѣга.

Остана Радой самъ. Па, като се озърта малко
за Славка, видѣ, че нѣма повече защо да чака

и си отиде. Изъ една шубърка изхвъркна птичка,
па нѣйде падна и се спотая.

Презъ отворенитѣ прозорци постоянно нахлу-
ваше разхладениятъ миризливъ въздухъ на лѣтна-
та нощъ, а съ него се приливаха насамъ гласове-
тѣ на славентѣ. Всѣки отъ тѣхъ пѣеше на свой
гласъ, ала все пакъ общото пѣене излизаше така
сладко, така хармонично! Всѣки своята пѣсень из-
виваше, ала, въпреки това, всички изедно викаха:
„Колко е хубавъ тоя свѣтъ!“

На сутринта ни събуди нашата домакиня,
тѣмко когато се пукаше зора.

Цѣлата кжща вече бѣше на кракъ. Тукъ бѣха
домакинята, домакинята и момата имъ.

— Това ли е Славка?

— Да, това е единичкото ни чедо.

Разбрахъ думитѣ на Радоя вчера, че се билъ
решилъ и да избѣга, ако го не пустиѣли да отиде
на монастирския сборъ.

— Добре ли сте, Славке? Навѣрно, снощи
си легнала рано, щомъ те не видѣхме.

Славка почервенѣ, па не знае що да отгово-
ри, ами чупи прѣститѣ си и гледа въ земята, сму-
ти се.

— Е, дяволи! — намѣси се майки ѝ. — Не
лѣгатъ нашѣтѣ моми и ергени така рано като насъ
старитѣ. И тя е била съ другитѣ момичета до нѣ-
кое си врѣме на седѣнка. Пѣли сж тамъ цѣла нощъ.
„Знамъ, знамъ“, рекохъ въ себе си.

— Па, сбогомъ, моме! Сбогомъ, стрино!

— Сбогомъ, синко!

— Славке, ще се видимъ ли на монастира?

— А кой ще я заведе? — пакъ захвана май-
ка ѝ — До снощи се е тропила, да иде ли или да
не иде.

„Разбирамъ“, мисля въ себе си.
— Сбогомъ!

Предъ кжщата на свещеника бѣше уречена
срещата. Тукъ много другари вече бѣха ни изпре-
варили. Почакахме. докато дойдоха и другитѣ.

Па хайде — за кждето бѣхме се запжтили.

Когато на другия день бѣхъ въ монастира
предъ мощитѣ на светеца, видѣхъ Радой, който дър-
жеше шапката въ ржце а ржцетъ отпуста, па
приклонилъ глава, та гледа почти безъ да мигне
въ сухитѣ мощи въ раклата. До него, до самото му
рамо, стоеше Славка! Прилепила се до него (така
свойски, така довърчиво. Погледътъ ѝ ту се прико-
ве въ кивота, па е така набоженъ, ту се спре въ
лицето на Радой, па е така пълненъ съ обичъ, така
огненъ! . . . Селска девойка! . . .

Мѣстниятъ клонъ „Плиска“ отъ Юношеския
туристски съюзъ въ България презъ 1927/28 година
е проявилъ следната дейность: Единъ общъ клоновъ
и 4 секционни излети, [1] клонова и 3 секционни
сказки, 1 концертъ. Клонътъ се състои отъ 4 секции
съ общъ брой на членовете 210.

СИМТО ИС. ФАРХИ & Сие — Шуменъ

модерна шивачница и дрежарница
срещу кжщата на Дръ Смѣдовски.

Съобщава на поч. си клиенти: че по случай
Великд. празници

достави: голѣмъ изборъ готови:

Дамски манта — Мжжки костюми и пардесюта.

Голѣмъ изборъ: Бѣлг. и Англ. платове, специално:

шевиоти, ластикотини и габардини.

ПРИЕМА ПОРЖЧКИ ЗА

мжжки дрехи и дамски манта

Цени конкурентни. Работа чиста и акуратна.

БЪЛГАРСКИ ПРАЗНИЦИ

МОДЕРНА ОБУЩАРНИЦА

на **МИТЮ Ю. ДРАМАЛИЕВЪ**

Шуменъ, Славянска.

Обявява на курсисти и ученици, че по слу-
чай празницитѣ изработва най-елегантни
дамски и мжжки ОБУВКИ

съ намалени цени.

Посетете и ще се увѣрите.

Тичайте при МИЛЮ

Обущарница „СОЛИДНОСТЪ“
срещу пощата.

Изработва най-солидни и елегантни
обува

последни модели. Задоволява най
изтънчения вкусъ.

Опитайте за да се увѣрите. На складъ
готови ОБУВКА.

Съдържателъ: **М. Марковъ.**

Тичайте при МИЛЮ

Шуменъ, Печатница И. Аргоети.